HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a zecea)

22 septembrie 2022*

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Controlul la frontiere, dreptul de azil și imigrarea – Politica privind azilul – Directiva 2013/32/UE – Procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale – Cerere de protecție internațională – Motive de inadmisibilitate – Articolul 2 litera (q) – Noțiunea de «cerere ulterioară» – Articolul 33 alineatul (2) litera (d) – Respingere de către un stat membru a unei cereri de protecție internațională ca fiind inadmisibilă pentru motivul respingerii unei cereri anterioare depuse de persoana interesată în Regatul Danemarcei – Decizie finală adoptată de Regatul Danemarcei”

În cauza C-497/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ din Schleswig-Holstein, Germania), prin decizia din 6 august 2021, primită de Curte la 13 august 2021, în procedura

SI,

TL,

ND,

VH,

YT,

HN

împotriva

Bundesrepublik Deutschland,

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din domnul I. Jarukaitis, președinte de cameră, și domnii M. Ilešič și D. Gratsias (raportor), judecători,

avocat general: domnul N. Emiliou,

* Limba de procedură: germana.

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de A. Azema, L. Grønfeldt și G. Wils, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 33 alineatul (2) litera (d) coroborat cu articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între SI, TL, ND, VH, YT și HN, pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unei decizii a Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați, Biroul local din Boostedt, Germania) (denumit în continuare „Oficiul”) prin care au fost respinse ca inadmisibile cererile acestora de protecție internațională.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Protocolul privind poziția Danemarcei

3 Articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE (denumit în continuare „Protocolul privind poziția Danemarcei”), prevăd:

„Articolul 1

Danemarca nu participă la adoptarea de către Consiliu a măsurilor propuse care intră sub incidența părții a treia titlul V din Tratatul [FUE]. Pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte în unanimitate este necesară unanimitatea membrilor Consiliului, cu excepția reprezentantului guvernului Danemarcei.

În înțelesul prezentului articol, majoritatea calificată se definește în conformitate cu articolul 238 alineatul (3) [TFUE].

Articolul 2

Niciuna dintre dispozițiile părții a treia titlul V din Tratatul [FUE], nicio măsură adoptată în conformitate cu titlul menționat, nicio dispoziție a unui acord internațional încheiat de Uniune[a Europeană] în conformitate cu titlul menționat și nicio decizie a Curții de Justiție a Uniunii Europene de interpretare a oricărei astfel de dispoziții sau măsuri sau a oricărei măsuri modificate sau modificabile în conformitate cu titlul menționat nu este obligatorie pentru Danemarca și nu se aplică în Danemarca. Respectivele dispoziții, măsuri sau decizii nu aduc în niciun fel atingere competențelor, drepturilor și obligațiilor Danemarcei. Respectivele dispoziții, măsuri sau decizii nu modifică în niciun fel acquis-ul comunitar și nici pe cel al Uniunii și nu fac parte din dreptul Uniunii în forma în care se aplică Danemarcei. În mod deosebit, actele Uniunii în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, adoptate înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, care sunt modificate, continuă să fie obligatorii pentru Danemarca și să se aplice în Danemarca, nemodificate.”

Directiva 2011/95/UE

4 În considerentele (6) și (51) ale Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9) se arată:

„(6) Concluziile Consiliului European de la Tampere [din 15 și 16 octombrie 1999] precizează […] că normele privind statutul de refugiat ar trebui completate, de asemenea, prin măsuri privind forme subsidiare de protecție, care oferă un statut corespunzător oricărei persoane care are nevoie de o astfel de protecție.

[…]

(51) În conformitate cu articolele 1 și 2 din [Protocolul privind poziția Danemarcei], Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are nicio obligație în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.”

5 Potrivit articolului 1 din aceasta, directiva are ca obiect stabilirea unor standarde referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a deveni beneficiari de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.

6 Articolul 2 din directiva menționată, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) «protecție internațională» înseamnă statutul de refugiat și statutul conferit prin protecție subsidiară, definite la literele (e) și (g);

(b) «beneficiar de protecție internațională» înseamnă o persoană căreia i s-a acordat statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, astfel cum sunt definite la literele (e) și (g);

(c) «Convenția de la Geneva» înseamnă Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], [astfel cum a fost] modificată de Protocolul [privind statutul refugiaților, semnat la] New York [la] 31 ianuarie 1967;

(d) «refugiat» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social, se află în afara țării al cărei cetățean este și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau orice apatrid care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară și care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 12;

(e) «statut de refugiat» înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a calității de refugiat a oricărui resortisant al unei țări terțe sau a oricărui apatrid;

(f) «persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care nu poate fi considerat refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la articolul 15 și căruia nu i se aplică articolul 17 alineatele (1) și (2) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește protecția respectivei țări;

(g) «statut conferit prin protecție subsidiară» înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară;

(h) «cerere de protecție internațională» înseamnă cererea de protecție prezentată unui stat membru de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, care poate fi înțeleasă ca urmărind să obțină statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, care nu solicită în mod explicit un alt tip de protecție în afara domeniului de aplicare al prezentei directive și care poate face obiectul unei cereri separate;

[…]”

Directiva 2013/32

7 Articolul 2 literele (b), (e) și (q) din Directiva 2013/32 are următorul cuprins:

„În sensul prezentei directive:

[…]

(b) «cerere de protecție internațională» sau «cerere» înseamnă cererea depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției din partea unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, și prin care nu se solicită în mod explicit alt tip de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei [2011/95] și care poate fi cerut separat;

[…]

(e) «decizie finală» înseamnă o decizie de acordare sau nu a statutului de refugiat sau de protecție subsidiară resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei [2011/95] și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă niciunei căi de atac în cadrul capitolului V din prezenta directivă, indiferent dacă respectiva cale de atac are sau nu ca efect de a permite solicitanților să rămână pe teritoriul statelor membre în cauză până la soluționarea acesteia;

[…]

(q) «cerere ulterioară» înseamnă o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1).”

8 Potrivit articolului 10 alineatul (2) din această directivă:

„Atunci când examinează cererile de protecție internațională, autoritatea decizională determină mai întâi dacă solicitanții îndeplinesc condițiile pentru a obține statutul de refugiat și, în caz contrar, dacă solicitanții sunt eligibili pentru protecție subsidiară.”

9 Articolul 33 alineatele (1) și (2) din directiva menționată prevede:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31)], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva [2011/95], în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;

(b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 35;

(c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38;

(d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95];

(e) o persoană aflată în întreținerea solicitantului depune o cerere, după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), și-a dat consimțământul astfel încât cazul său să fie tratat în cadrul unei cereri făcute în numele său și nu există elemente de fapt referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată."

Regulamentul Dublin III

10 În temeiul articolului 48 primul paragraf din acesta, Regulamentul nr. 604/2013 (denumit în continuare „Regulamentul Dublin III") a abrogat Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56), care înlocuise, conform articolului 24 din acesta, Convenția de determinare a statului responsabil cu examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre ale Comunității Europene, semnată la Dublin la 15 iunie 1990 (JO 1997, C 254, p. 1).

11 În capitolul II, intitulat „Principii generale și garanții", articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III prevede, sub titlul „Accesul la procedura de examinare a unei cereri de protecție internațională":

„Statele membre examinează orice cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul oricăruia dintre ele, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit. Cererea este examinată de un singur stat membru și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil."

12 Articolul 18 alineatul (1) din acest regulament are următorul cuprins:

„Statul membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să:

[…]

(c) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care și-a retras cererea aflată în curs de examinare și care a depus o cerere în alt stat membru un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid;

(d) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a cărui cerere a fost respinsă și care a depus o cerere în alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere."

Acordul dintre Uniune și Danemarca

13 Acordul dintre [Uniunea] Europeană și Regatul Danemarcei privind criteriile și mecanismele de determinare a statului responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate în Danemarca sau în orice alt stat membru al Uniunii Europene și sistemul „Eurodac" pentru compararea amprentelor digitale în vederea aplicării efective a Convenției de la Dublin (JO 2006, L 66, p. 38, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 271, denumit în continuare „Acordul dintre Uniune și Danemarca") a fost aprobat în numele Uniunii prin Decizia 2006/188/CE a Consiliului din 21 februarie 2006 (JO 2006, L 66, p. 37, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 270).

14 Potrivit articolului 2 din acest acord:

„(1) Dispozițiile [Regulamentului nr. 343/2003] care este anexat la prezentul acord și face parte din acesta, împreună cu măsurile de aplicare adoptate în temeiul articolului 27 alineatul (2) din [Regulamentul nr. 343/2003] și – în ce privește măsurile de aplicare adoptate după intrarea în vigoare a prezentului acord – puse în aplicare de către Danemarca […] se aplică, în conformitate cu dreptul internațional, relațiilor dintre [Uniune] și Danemarca.

(2) Dispozițiile [Regulamentului (CE) nr. 2725/2000 al Consiliului din 11 decembrie 2000 privind instituirea sistemului «Eurodac» pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Convenției de la Dublin (JO 2000, L 316, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 62)] care este anexat la prezentul acord și face parte din acesta, împreună cu măsurile de aplicare […] și – în ce privește măsurile de aplicare adoptate după intrarea în vigoare a prezentului acord – puse în aplicare de către Danemarca […] se aplică, în conformitate cu dreptul internațional, relațiilor dintre [Uniune] și Danemarca.

(3) Data intrării în vigoare a prezentului acord se aplică în locul datei menționate la articolul 29 din [Regulamentul nr. 343/2003] și la articolul 27 din [Regulamentul nr. 2725/2000].”

15 Nici Directiva 2011/95, nici Directiva 2013/32 nu sunt vizate de Acordul dintre Uniune și Danemarca.

Dreptul german

AsylG

16 Articolul 26a, intitulat „State terțe sigure”, din Asylgesetz (Legea privind dreptul de azil) (BGBl. 2008 I, p. 1798), în versiunea aplicabilă situației de fapt din litigiul principal (denumită în continuare „AsylG”), prevede:

„(1) Un străin care intră pe teritoriul țării dintr-un stat terț în sensul articolului 16a alineatul (2) prima teză din Legea fundamentală (stat terț sigur) nu poate invoca articolul 16a alineatul (1) din Legea fundamentală. […]

(2) State terțe sigure sunt – în afară de statele membre ale Uniunii […] – statele menționate în anexa I. […]

[…]”

17 Articolul 29 din AsylG, intitulat „Cereri inadmisibile”, are următorul cuprins:

„(1) O cerere de azil este inadmisibilă atunci când:

[…]

5. În cazul unei cereri ulterioare în sensul articolului 71 sau al unei a doua cereri în sensul articolului 71a, nu este necesară o nouă procedură de azil. […]

[…]”

18 Articolul 31 din AsylG, intitulat „Deciziile [Oficiului Federal pentru Migrație și Refugiați] privind cererile de azil”, prevede:

„[…]

(2) În deciziile privind cereri de azil admisibile […] trebuie să se precizeze în mod expres dacă străinul beneficiază de statutul de refugiat sau de protecție subsidiară și dacă este recunoscut ca beneficiar al dreptului de azil. […]

[…]”

19 Articolul 71 din AsylG, intitulat „Cererea ulterioară”, prevede:

„(1) În cazul în care, după retragerea sau respingerea definitivă a unei cereri de azil anterioare, străinul depune din nou o cerere de azil (cerere ulterioară), o nouă procedură de azil este pusă în aplicare numai în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 51 alineatele 1-3 din Verwaltungsverfahrensgesetz [(Legea privind procedura administrativă) (BGBl. 2013 I, p. 102)]; obligația de control revine Oficiului Federal pentru Migrație și Refugiați […]

[…]”

20 Articolul 71a din AsylG, intitulat „A doua cerere”, prevede:

„(1) În cazul în care un străin, după respingerea unei cereri de azil într-un stat terț sigur (articolul 26a), căreia i se aplică legislația [Uniunii] cu privire la responsabilitatea pentru examinarea cererilor de azil sau care a încheiat cu Republica Federală Germania un tratat internațional în această privință, depune pe teritoriul german o cerere de azil (a doua cerere), o nouă procedură de azil este necesară numai în cazul în care Republica Federală Germania este responsabilă de examinarea cererii de azil, iar condițiile prevăzute la articolul 51 alineatele 1-3 din Legea privind procedura administrativă sunt îndeplinite; obligația de control revine Oficiului [Federal pentru Migrație și Refugiați].

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

21 La 10 noiembrie 2020, reclamanții din litigiul principal, de cetățenie georgiană, au introdus la Oficiu cereri de azil.

22 Din decizia de trimitere reiese că, în cadrul examinării acestor cereri, reclamanții din litigiul principal au declarat că au părăsit Georgia în anul 2017 pentru a se deplasa în Danemarca, unde au locuit timp de trei ani și unde au depus cereri de azil care au fost respinse.

23 Prin scrisoarea din 31 martie 2021, Regatul Danemarcei a confirmat, în răspunsul la o solicitare de informații a Oficiului, că reclamanții din litigiul principal au depus cereri de protecție internațională la 28 noiembrie 2017, care au fost respinse la 30 ianuarie 2019. Întrucât acțiunile introduse la instanțele daneze de reclamanții din litigiul principal împotriva deciziilor de respingere a cererilor lor au fost respinse la 27 aprilie 2020, aceste decizii au rămas definitive.

24 Prin urmare, Oficiul a examinat cererile de azil ale reclamanților din litigiul principal ca fiind „a doua cerere”, în sensul articolului 71a din AsylG și, prin decizia din 3 iunie 2021, le-a respins ca fiind inadmisibile, în temeiul articolului 29 alineatul (1) punctul 5 din AsylG. Oficiul a constatat că reclamanții din litigiul principal introduseseră deja cereri de azil respinse definitiv în Danemarca, care, în conformitate cu Hotărârea din 20 mai 2021, L. R. (Cerere de azil respinsă de Norvegia) (C-8/20, EU:C:2021:404), trebuia considerată ca fiind un „stat terț sigur”, în sensul articolului 26a din AsylG. Potrivit Oficiului, condițiile pentru a justifica o nouă procedură de azil nu erau îndeplinite, întrucât expunerea faptelor prezentată de reclamanții din litigiul principal în susținerea cererilor lor nu indica nicio modificare a situației de fapt în raport cu cea care a stat la baza primei cereri a acestora, respinsă de autoritățile daneze.

25 Reclamanții din litigiul principal au introdus o acțiune la instanța de trimitere, îndreptată împotriva deciziei Oficiului.

26 Instanța de trimitere precizează că, în dreptul german, o „cerere ulterioară”, în sensul articolului 71 din AsylG, este o nouă cerere de azil depusă în Germania după respingerea unei prime cereri de azil, depusă de asemenea în Germania. O serie de „a doua cerere”, în sensul articolului 71a din AsylG, ar fi o cerere de azil depusă în Germania după respingerea unei cereri de azil depuse într-un stat terț sigur, în sensul articolului 26a din AsylG, și anume, printre altele, într-un alt stat membru al Uniunii. Aceste două tipuri de cerere ar face obiectul unei proceduri care este diferită de cea aplicabilă unei prime cereri de azil. Spiritul și finalitatea articolului 71a din AsylG ar fi de a asimila „a doua cerere” cu „cererea ulterioară” și, prin urmare, de a asimila decizia luată de statul terț, care s-a pronunțat cu privire la prima cerere de azil a solicitantului care a depus o a doua cerere în Germania cu o decizie adoptată de autoritățile germane cu privire la o primă cerere de azil.

27 Instanța de trimitere consideră, în consecință, că, pentru a se pronunța asupra litigiului pendinte în fața sa, este necesar să se clarifice aspectul dacă articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 2 litera (q) din această directivă poate fi aplicat atunci când, într-un alt stat membru, a fost adoptată o decizie finală cu privire la o cerere anterioară de protecție internațională.

28 Pe de altă parte, instanța de trimitere arată că Directiva 2013/32 nu se referă la noțiunea de „a doua cerere” și utilizează, în special la articolul 33 alineatul (2) litera (d) și la articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32, doar noțiunea de „cerere ulterioară”. Prin urmare, ar fi posibil să se deducă din această constatare că articolul 33 alineatul (2) litera (d) din directiva menționată s-ar aplica numai în cazul unei cereri ulterioare depuse în același stat membru în care a fost depusă și respinsă prima cerere de protecție internațională a persoanei interesate. Ar putea pleda în acest sens și Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32 [COM(2016) 467 final], care prevedea includerea în regulamentul în cauză a unei dispoziții care să prevadă în mod expres că, în urma respingerii unei cereri anterioare printr-o decizie definitivă, statul membru responsabil consideră că orice nouă cerere prezentată de același solicitant în oricare dintre statele membre este o cerere ulterioară.

29 Instanța de trimitere arată că, deși Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania), într-o hotărâre din 14 decembrie 2016, a lăsat deschis răspunsul la întrebarea dacă poate fi vorba despre o „cerere ulterioară” în sensul Directivei 2013/32 atunci când prima procedură care s-a finalizat prin respingerea primei cereri de protecție internațională a persoanei

în cauză a avut loc în alt stat membru, reiese din jurisprudența ulterioară a instanțelor administrative germane de grad inferior că această întrebare trebuie să primească un răspuns afirmativ, pe care instanța de trimitere pare să îl aprobe.

30 În cazul în care un asemenea răspuns afirmativ ar fi dat în egală măsură de Curte, instanța de trimitere ridică problema dacă răspunsul poate fi același atunci când, după respingerea unei prime cereri de azil de către autoritățile competente din Regatul Danemarcei, o nouă cerere de protecție internațională este depusă în alt stat membru. Instanța de trimitere amintește în această privință că este cert că Regatul Danemarcei este un stat membru al Uniunii, dar precizează că, în temeiul Protocolului privind poziția Danemarcei, acest stat membru nu are obligații în temeiul Directivelor 2011/95 și 2013/32. Or, astfel cum ar reieși din definițiile cuprinse la articolul 2 din Directiva 2013/32 și din Hotărârea din 20 mai 2021, L. R. (Cerere de azil respinsă de Norvegia) (C-8/20, EU:C:2021:404), o nouă cerere de protecție internațională poate fi calificată drept „cerere ulterioară”, în sensul acestei directive, numai dacă cererea anterioară a aceluiași solicitant avea ca obiect obținerea statutului de refugiat conferit de protecția subsidiară în temeiul Directivei 2011/95.

31 Prin urmare, instanța de trimitere consideră că noțiunea de „stat membru” în sensul Directivei 2013/32 trebuie interpretată în mod restrictiv, pentru a viza doar statele membre care participă la sistemul european comun de azil și care au obligații în temeiul Directivelor 2011/95 și 2013/32. Situația ar fi diferită în cazul Regatului Danemarcei, care, în temeiul Acordului dintre Uniune și Danemarca, ar participa numai la regimul instituit prin Regulamentul Dublin III.

32 În cazul în care întrebarea instanței de trimitere menționată la punctul 30 ar primi un răspuns negativ, aceasta apreciază că este necesară o clarificare în ceea ce privește aspectul dacă, în măsura în care cererea de azil a reclamanților din litigiul principal a fost respinsă deja de autoritățile daneze pe baza unei examinări întemeiate în esență pe aceleași criterii ca cele prevăzute de Directiva 2011/95 pentru acordarea statutului de refugiat, ar fi posibil să se procedeze numai la o anulare în parte a deciziei Oficiului care face obiectul litigiului principal, care implică obligația de efectuare a unei noi examinări a cererii reclamanților din litigiul principal doar în privința posibilității de a li se acorda statutul conferit de protecția subsidiară. Astfel, deși dreptul danez prevede, pentru refugiați și pentru persoanele care, în temeiul dreptului Uniunii, ar putea solicita protecție subsidiară, un regim de protecție asemănător celui prevăzut de dreptul Uniunii, instanța de trimitere tinde să considere că nu este posibil să se recurgă la o asemenea anulare în parte a deciziei contestate în fața sa.

33 În aceste condiții, Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ din Schleswig-Holstein, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O reglementare națională potrivit căreia o cerere de protecție internațională poate fi respinsă ca cerere ulterioară inadmisibilă este compatibilă cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) și cu articolul 2 litera (q) din Directiva [2013/32/UE] în situația în care prima procedură de azil, încheiată cu respingerea cererii, a fost efectuată într-un alt stat membru al Uniunii Europene?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: o reglementare națională potrivit căreia o cerere de protecție internațională poate fi respinsă ca cerere ulterioară inadmisibilă este de asemenea compatibilă cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) și cu articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32 în situația în care prima procedură de azil, încheiată cu respingerea cererii, a fost efectuată în Danemarca?

3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare: o reglementare națională potrivit căreia o cerere de azil este inadmisibilă în situația unei cereri ulterioare și care nu face distincție între statutul de refugiat și statutul conferit prin protecția subsidiară este compatibilă cu articolul 33 alineatul (2) [litera (d)] din Directiva 2013/32?”

Cu privire la întrebările preliminare

34 Cu titlu introductiv, este necesar să se constate că litigiul principal are ca obiect anularea unor decizii de respingere a cererilor de protecție internațională ale unor resortisanți georgieni, ale căror cereri anterioare de protecție internațională au fost respinse de Regatul Danemarcei.

35 Or, astfel cum observă instanța de trimitere, în ceea ce privește partea a treia titlul V din Tratatul FUE, în care se încadrează, printre altele, politicile referitoare la controalele la frontiere, la dreptul de azil și la imigrație, Regatul Danemarcei beneficiază, în temeiul Protocolului privind poziția Danemarcei, de un statut special, care îl diferențiază de celelalte state membre.

36 În consecință, pentru a furniza un răspuns util instanței de trimitere, este suficient să se analizeze întrebările adresate numai în măsura în care privesc ipoteza unei cereri anterioare de protecție internațională care a fost respinsă de autoritățile daneze, fără a fi necesar să se țină seama de ipoteza respingerii unei cereri analoge de către autoritățile unui alt stat membru [a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 mai 2021, L. R. (Cerere de azil respinsă de Norvegia), C-8/20, EU:C:2021:404, punctul 30].

37 Așadar, trebuie să se considere că, prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta, precum și cu articolul 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui alt stat membru decât Regatul Danemarcei, care prevede posibilitatea de a respinge ca fiind inadmisibilă, în tot sau în parte, o cerere de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (b) din această directivă, depusă în acest stat membru de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid a cărui cerere anterioară de protecție internațională, depusă în Regatul Danemarcei, a fost respinsă de acest din urmă stat membru.

38 Potrivit jurisprudenței Curții, articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 enumeră în mod exhaustiv situațiile în care statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca fiind inadmisibilă [Hotărârea din 20 mai 2021, L. R. (Cerere de azil respinsă de Norvegia), C-8/20, EU:C:2021:404, punctul 31 și jurisprudența citată].

39 Articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 prevede că statele membre pot respinge o cerere de protecție internațională ca fiind inadmisibilă atunci când aceasta constituie o cerere ulterioară în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.

40 Noțiunea de „cerere ulterioară” este definită la articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32 ca însemnând o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară.

41 Această definiție reia astfel noțiunile de „cerere de protecție internațională” și „decizie finală”, definite de asemenea la articolul 2 din directiva menționată, la litera (b) și, respectiv, la litera (e) din aceasta.

42 În ceea ce privește, în primul rând, noțiunea de „cerere de protecție internațională” sau de „cerere”, aceasta este definită la articolul 2 litera (b) din Directiva 2013/32 ca însemnând o cerere depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției din partea unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, în sensul Directivei 2011/95.

43 Or, deși o cerere de protecție internațională depusă la autoritățile competente din Regatul Danemarcei în conformitate cu dispozițiile interne ale acestui stat membru este în mod incontestabil o cerere depusă într-un stat membru, nu este mai puțin adevărat că aceasta nu constituie o cerere „prin care se urmărește obținerea statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară”, în sensul Directivei 2011/95, întrucât, în conformitate cu Protocolul privind poziția Danemarcei, directiva menționată nu se aplică Regatului Danemarcei, astfel cum se amintește, de altfel, în considerentul (51) al acestei directive.

44 În ceea ce privește, în al doilea rând, noțiunea de „decizie finală”, aceasta este definită la articolul 2 litera (e) din Directiva 2013/32 ca însemnând o decizie de acordare sau nu a statutului de refugiat sau de protecție subsidiară resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei 2011/95 și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă niciunei căi de atac în cadrul capitolului V din Directiva 2013/32.

45 Pentru aceleași motive ca cele expuse la punctul 43 din prezenta hotărâre, o decizie adoptată de Regatul Danemarcei cu privire la o cerere de protecție internațională nu se poate încadra în această definiție.

46 Având în vedere aceste elemente și fără a aduce atingere chestiunii distincte dacă noțiunea de „cerere ulterioară” se aplică unei noi cereri de protecție internațională care a fost depusă într-un stat membru după respingerea, printr-o decizie finală, a unei cereri anterioare de către un alt stat membru care nu este Regatul Danemarcei, reiese din coroborarea literelor (b), (e) și (q) ale articolului 2 din Directiva 2013/32 că o cerere de protecție internațională depusă într-un stat membru nu poate fi calificată drept „cerere ulterioară” dacă este depusă după respingerea de către Regatul Danemarcei a unei cereri analoge a aceluiași solicitant.

47 Prin urmare, existența unei decizii anterioare a Regatului Danemarcei, prin care a fost respinsă o cerere de protecție internațională depusă în acest stat membru în conformitate cu dispozițiile sale interne, nu permite calificarea drept „cerere ulterioară”, în sensul articolului 2 litera (q) și al articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, a unei cereri de protecție internațională, în sensul Directivei 2011/95, depusă de persoana în cauză într-un alt stat membru după adoptarea acestei decizii anterioare.

48 Nici Acordul dintre Uniune și Danemarca, nici eventualitatea ca reglementarea daneză să prevadă, pentru acordarea protecției internaționale, condiții identice ca cele prevăzute de Directiva 2011/95 sau similare nu pot conduce la o concluzie diferită.

49 În primul rând, este cert că, în temeiul articolului 2 din Acordul dintre Uniune și Danemarca, Regulamentul Dublin III este pus în aplicare în egală măsură de Regatul Danemarcei. Astfel, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care persoanele interesate au depus o

cerere de protecție internațională în Regatul Danemarcei, un alt stat membru în care aceste persoane interesate au depus o nouă cerere de protecție internațională poate, dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la litera (c) sau la litera (d) a articolului 18 alineatul (1) din acest regulament, să solicite Regatului Danemarcei să reprimească persoanele interesate respective.

50 Totuși, din această constatare nu se poate deduce că, în cazul în care o asemenea reprimire nu este posibilă sau nu are loc, statul membru în cauză are dreptul să considere că noua cerere de protecție internațională care a fost depusă de aceeași persoană interesată în fața propriilor organisme constituie o „cerere ulterioară”, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 [a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 mai 2021, Cerere de azil respinsă de Norvegia), C-8/20, EU:C:2021:404, punctul 44].

51 Astfel, deși Acordul dintre Uniune și Danemarca prevede în esență punerea în aplicare de către Regatul Danemarcei a anumitor dispoziții ale Regulamentului Dublin III, acordul menționat nu prevede, în schimb, că Directiva 2011/95 sau Directiva 2013/32 se aplică Regatului Danemarcei.

52 În al doilea rând, dacă se presupune, astfel cum afirmă instanța de trimitere, că cererile de obținere a statutului de refugiat depuse în Regatul Danemarcei sunt examinate de autoritățile acestui stat membru pe baza unor criterii identice în esență cu cele prevăzute de Directiva 2011/95, această împrejurare nu poate justifica respingerea, chiar dacă este limitată la componenta referitoare la obținerea statutului de refugiat, a unei cereri de protecție internațională depuse într-un alt stat membru de un solicitant a cărui cerere anterioară privind obținerea acestui statut a fost respinsă de autoritățile daneze.

53 Pe lângă faptul că modul univoc de redactare a dispozițiilor relevante ale Directivei 2013/32 se opune unei interpretări în acest sens a articolului 33 alineatul (2) litera (d) din directiva menționată, aplicarea acestei din urmă dispoziții nu poate depinde, cu riscul de a afecta securitatea juridică, de o evaluare a nivelului concret al protecției solicitanților de protecție internațională în Regatul Danemarcei [a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 mai 2021, L. R. (Cerere de azil respinsă de Norvegia), C-8/20, EU:C:2021:404, punctul 47].

54 În această privință, este necesar să se sublinieze că Directiva 2011/95 nu se limitează să prevadă statutul de refugiat, astfel cum este stabilit în dreptul internațional, și anume în Convenția de la Geneva, așa cum este definită la articolul 2 litera (c) din Directiva 2011/95, ci consacră de asemenea statutul conferit prin protecție subsidiară, care, așa cum reiese din considerentul (6) al acestei directive, completează normele privind statutul de refugiat.

55 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta, precum și cu articolul 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui alt stat membru decât Regatul Danemarcei, care prevede posibilitatea de a respinge ca fiind inadmisibilă, în tot sau în parte, o cerere de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (b) din această directivă, depusă în acest stat membru de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid a cărui cerere anterioară de protecție internațională, depusă în Regatul Danemarcei, a fost respinsă de acest din urmă stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:

Articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta, precum și cu articolul 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE,

trebuie interpretat în sensul că

se opune reglementării unui alt stat membru decât Regatul Danemarcei, care prevede posibilitatea de a respinge ca fiind inadmisibilă, în tot sau în parte, o cerere de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (b) din această directivă, depusă în acest stat membru de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid a cărui cerere anterioară de protecție internațională, depusă în Regatul Danemarcei, a fost respinsă de acest din urmă stat membru.

Semnături